

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Červenec 2015: Za smíření ve společnosti i v rodinách

Srpen 2015: Za dary Ducha svatého při nové evangelizaci naší země.

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Opět po roce jsem se s některými z Vás mohl pozdravit na pouti Modliteb za nejmenší na Svatém Kopečku. Mši svatou celebrou otec biskup Josef Hrdlička. Tentokrát jsme neměli v programu hosta, ale přítomní vyplňovali dotazník ohledně našeho modlitebního hnutí. Jednalo se jen o hrstku ve srovnání s celým zástupem těch, kteří se s námi modlí. Proto výsledky neberte jako zaručený statistický údaj (zahrnují i vyjádření příště poštou). Průměrný věk respondentů byl 59 let. Drtivá většina se s námi modlí Modlitbu za život. Patnáct procent se začalo s námi modlit proto, že mají oni sami, nebo jejich blízcí, zkušenost s umělým potratem. Jeden muž vyznal svůj podíl na zlu potratu a na otázku po přínosu modliteb uvedl, že je bere jako „závazek a zadostiučinění při pokání“. Veliká síla je v modlitbě kajícího hříšníka! Největší potíže při plnění závazků dělá účast na mši svaté mimo neděli. Změnu názvu z Kruciáty na Modlitby za nejmenší pozitivně hodnotilo 40 procent, negativně 15 procent. Nezazněla žádná konkrétnější doporučení ohledně změn v systému modliteb. Co se týká otázky ještě jedné pouti během roku, padaly návrhy různých poutních měst i termínů. Snad jsem Vás údaji příliš neunavil. Co z toho všeho vzejde? Na prvním místě modlitba o vedení Duchem svatým. Zamysleme se nad další existencí Duchovní adopce a Modliteb zdravotníků, protože se modlí málo lidí, ale technické zajištění tří druhů modliteb je náročné. Přiznám se, že je mi to líto. Zvážíme úpravu formulace závazků tak, aby bylo jasné, že plnohodnotnými „modlíči“ jsou i ti z Vás, kteří nemohou ani při dobré vůli vše plnit. Určitě vytvoříme ještě jednu pouť, dojde také ke změně termínu pouti olomoucké, protože často koliduje s dalšími akcemi na Svatém Kopečku. Je třeba mnohem více zvát k modlitbě naše známé. Je možné, že se s námi modlí víc lidí, kteří mají zkušenost s umělým potratem u sebe samých nebo nejbližších, než jsme si mysleli. Modlitby za nejmenší tedy mohou být vhodným způsobem nabízeny lidem, kteří touží činit pokání za své činy.

A teď k našim hlavním úmyslům na léto. Díky výročí konce druhé světové války i upálení Mistra Jana Husa přicházelo v posledních týdnech více na přetřes téma usmíření a odpuštění. Jak živá mohou být různá neporozumění, zranění a křivdy po sedmdesáti letech i pěti stoletích! A tak je to opět modlitba, která místo nekonečných diskuzí jde k meritu věci. Základem společnosti je rodina. Proto naše modlitby cílí v červenci také na smíření v rodinách. Kolik i katolických rodin je zasaženo nenávistí, neodpuštěním, neustálým obvinováním těch druhých, vyžíváním se ve vlastní ublíženosti. Kolik zla dokáže napáchat třeba přetahování o majetek v rámci dědictví. Zlý moc dobře ví, že jedním z nejlepších způsobů jak nás dostat do své moci, je podpořit v nás odmítání smíření, odpuštění a přiznání si svého dílu zodpovědnosti. Jak to řekl papež František? „Tři kouzelná slůvka: prosím, děkuji a promiň.“

V srpnu budeme pamatovat na zdar všech snah znovu přinést lidem evangelium. V Praze jsme na přelomu května a června měli Dny víry, misijní týden jak v centru, tak v různých farnostech. Myslím, že pro mnohé z nás to byla veliká škola. I my kněží jsme si mohli uvědomit, jak obecně podceňujeme Ježíšův příkaz: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium!“ Papežova výzva k tomu, abychom jen nečekali, až za námi lidé přijdou, není vlastně nic nového pod sluncem. Ale my s tím máme pořád problémy. Stále máme mnoho výmluv. Během příprav tohoto intenzivního týdne jsem si jasně uvědomoval, jak nutná je modlitba. Bez ní by celá akce byla sice dobře míněným, ale bez – božným počinem. Pán po nás nechce nějaké zvláštní výkony, jen trochu víc důvěry. Na závěr jedno svědectví pro povzbuzení a potěchu duše. Jedna z organizátorek Dnů víry vyprávěla o své konverzi. Vždycky věděla, že Bůh není. Ale na vysoké škole měla mít referát o židovství. Tak si šla půjčit do knihovny Bibli. Při odchodu jí knihovník řekl: „S Pánem Bohem!“ V tu chvíli jako by jí spadly klapky z očí. „Najednou jsem věděla, že Bůh je, a že mě miluje.“ Obyčejné „s Pánem Bohem!“ bylo Božím nástrojem na cestě spásy jedné duše. Posléze zjistila, že ten knihovník se stal věřícím také až v dospělosti a dal si jako bojový úkol, že bude evangelizovat právě pomocí „S Pánem Bohem!“.

Bratři a sestry, užijte si času prázdnin a dovolených! A s Pánem Bohem!

Jiří Korda, kněz Kristův